

OIN KOLFER

ARTEMIS FAUL

Preveo
Aleksandar Milajić

■ Laguna ■

Naslov originala

Eoin Colfer

ARTEMIS FOWL

Text copyright © 2001 by Eoin Colfer

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Džeki

SADRŽAJ

UVOD	9
PRVO POGLAVLJE: Knjiga.....	11
DRUGO POGLAVLJE: Prevod	23
TREĆE POGLAVLJE: Holi.....	34
ČETVRTO POGLAVLJE: Otmica.....	61
PETO POGLAVLJE: Nestala na zadatku	73
ŠESTO POGLAVLJE: Opsada.....	101
SEDMO POGLAVLJE: Malč	140
OSMO POGLAVLJE: Trol.....	173
DEVETO POGLAVLJE: Kec u rukavu.....	205
EPILOG	237

UVOD

Kako opisati Artemisa Faula? Razni psihijatri su bezuspješno pokušavali. Glavni problem je Artemisova inteligencija. Doskoči svakom testu koji mu poture. Bacio je u rebus najveće umove medicine, a mnogi od njih su se bulazneći vratili u svoje klinike.

Nema sumnje da je Artemis čudo od deteta. Ali zašto se tako brilijantan posvetio zločinu? To je pitanje na koje može da odgovori samo jedan čovek. A taj uživa u ćutanju.

Možda bi za stvaranje realne slike o Artemisu bilo najbolje izneti do sada poznate činjenice o njegovom prvom zločinačkom poduhvatu. Ovaj sam izveštaj sastavio na osnovu razgovora sa žrtvama, a kako se priповest bude razvijala, shvatićete da to nije bilo lako.

Priča počinje nedavno, u osvit dvadeset prvog veka. Artemis je osmislio plan kako da povрати porodično bogatstvo. Plan koji je mogao da sruši civilizacije i gurne planetu u rat vrsta.

Tada je imao dvanaest godina...

PRVO POGLAVLJE

KPJIGA

HO Ši Min Siti leti. Sparno po bilo čijim merilima. Nepotrebno je reći da se Artemis Faul ne bi izložio takvoj neugodnosti da nešto izuzetno važno nije bilo u pitanju. Važno za plan.

Sunčeva svetlost nije odgovarala Artemisu. Loše je izgledao na njoj. Dugi sati u zatvorenom, pred monitorom, izbledeli su sjaj njegove kože. Bio je bled kao vampir, i gotovo isto toliko razdražljiv na dnevnom svetlu.

„Nadam se da ovo nije još jedan pucanj u prazno, Batleru“, rekao je mekim glasom, i dodao: „Naročito posle Kaira“.

Bio je to blagi prekor. Putovali su čak do Egipta pouzdavši se u Batlerovog doušnika.

„Ne, gospodine. Ovoga puta sam siguran. Ngujen je dobar čovek.“

„Hmm“, promrmlja Artemis, nimalo ubeđen.

Prolaznici bi bili zapanjeni kada bi čuli krupnog Evro-
azijca kako se dečaku obraća sa *gospodine* – ipak je ovo treći

milennijum. Međutim, niti je njihov odnos bio običan, niti su oni bili obični turisti.

Sedeli su ispred kafića u ulici Dong Kai gledajući lokalne tinejdžere kako na motociklima kruže oko trga.

Nguyen je kasnio, a patetična fleka senke koju je bacao suncobran teško da je mogla da popravi Artemisovo raspoloženje. Ali bio je to samo njegov svakodnevni pesimizam. Ispod mrzovolje je tinjao tračak nade. Da li bi na ovom putovanju mogao poženeti rezultate? Hoće li pronaći Knjigu? Nije se usuđivao da se ponada.

Kelner je dojurio do njihovog stola.

„Još čaja, gospodo?“, upitao je, divljački klimajući glavom. Artemis je uzdahnio. „Poštedite me glumatanja i sedite.“

Kelner se instinktivno okrenuo Batleru koji je, na kraju krajeva, bio odrasla osoba.

„Ali gospodine, ja sam kelner.“

Artemis je kucnuo o sto tražeći pažnju.

„Nosite ručno rađene mokasine, svilenu košulju i tri zlatna pečatna prstena. U vašem engleskom se oseća uticaj Oksforda, a nokti vam se još sijaju od nedavnog manikira. Vi niste kelner. Vi ste Nguyen Ksuan, a ovu patetičnu maskaradu ste izveli da biste neupadljivo proverili jesmo li naoružani.“

Nguyenova ramena su se opustila. „Istina je. Neverovatno.“

„Ni najmanje. Izgužvana kecelja ne čini kelnera.“ Nguyen je seo, sipajući čaj od nane u majušnu kinesku šolju.

„Da vas obavestim o naoružanosti“, nastavio je Artemis. „Ja sam nenaoružan. Ali Batler, moj... ahm... batler, ima zigzauer pod pazuhom, dva vojnička noža u čizmama, derindžer u rukavu, gatoru u satu i tri ošamućujuće bombe sakrivene u raznim džepovima. Još nešto, Batleru?“

„Pendrek, gospodine.“

vreme se sve moglo izmontirati pomoću kompjutera i stonog skenera. Slika je prikazivala ruku koje se pruža iz duboke senke. Pegavu, zelenu ruku.

„Hmm“, promrmljao je. „Objasnite.“

„Ta žena. Ona isceliteljka, blizu ulice Tu Do. Radi u zamenu za pirinčano vino. Stalno pijana.“

Artemis je klimao glavom. Imalo je smisla. Piće. Jedan od proverenih podataka do kojih je došao tokom istraživanja. Ustao je i zagladio belu polo majicu tamo gde se bila pogađvala.

„Vrlo dobro. Vodite nas, gospodine Ngujen.“

Ngujen je obrisao znoj sa svog tankog brka.

„Samo informacija. Takav je bio dogovor. Ne želim kletvu na vratu.“

Batler je stručno ščepao doušnika za okovratnik.

„Žao mi je, gospodine Ngujen, ali je vreme kada ste imali izbora davno prošlo.“

Batler je usmerio nezadovoljnog Vijetnamca ka iznajmljenom četvorotočkašu kakav teško da je bio na ravnim ulicama Ho Ši Min Sitija, ili Sajgona, kako ga je lokalni živalj još uvek zvao, ali je Artemis više voleo da bude, koliko je god to bilo moguće, izolovan od građana.

Džip je mileo bolno sporo, a još je bolnije bilo iščekivanje koje je narastalo u Artemisovim grudima. Nije više mogao da potiskuje to osećanje. Da li bi ovo mogao da bude kraj njihove potrage? Da li bi, posle šest lažnih uzbuna na tri kontinenta, ta vinom natopljena isceliteljka mogla da bude ćup sa zlatnicima na kraju duge? Artemis se zamalo zakikotao. Ćup sa zlatnicima na kraju duge. Našalio se. To se nije događalo svakog dana.

Motocikli su se razdvajali kao ribe u ogromnom jatu. Izgledalo je da toj gužvi nema kraja. Čak su i uzani prolazi vrvili od prodavaca i kupaca koji su se cenjkali. Kuvari su ubacivali riblje glave u kotlove cvrčćeg ulja, a mangupčići su promicali pločnicima tražeći vrednosti na koje se ne motri. Ostali su sedeli u senci habajući palčeve „gejmbojima“.

Ngujenu je znoj izbijao kroz jaknu kaki boje. Nije to bilo zbog vlage, na nju je bio naviknut. Bilo je to zbog cele te uklete situacije. Trebalo je da bude dovoljno pametan da ne meša magiju i zločin. Tiho je sebi obećao da će se, ako se izvuče iz ovoga, promeniti. Nema više odgovaranja na sumnjive oglase sa interneta, a pogotovu ne ortakluka sa sinovima evropskih gospodara zločina.

Džip više nije mogao napred. Ulica je konačno postala pretesna za četvoro točkaša. Artemis se okrenuo Ngujenu. „Izgleda da ćemo morati da nastavimo pešice, gospodine Ngujen. Možete da bežite ako želite, ali očekujte oštar i fatalan bol između plečki.“

Ngujen je brzo pogledao u Batlerove oči. Bile su tamno-plave, gotovo crne. U tim očima nije bilo milosti. „Ne brite“, rekao je. „Neću bežati.“

Izašli su iz vozila. Hiljade sumnjičavih očiju je pratilo njihovo napredovanje kroz uzavrelu uličicu. Jedan nesrećni džeparoš je pokušao da ukrade Batlerov novčanik. Sluga mu je polomio prste a da nije ni spustio pogled. Posle toga su ih se klonili.

Ulica se suzila u tesan sokak. Kanalizacione i odvodne cevi su se izlivala direktno na blatnjavo tle. Bogalji i prosjaci su se tiskali na ostrvcima od pirinčanih asura. Niko od prisutnih u sokaku nije imao šta da udeli osim njih trojice.

„Pa?“, pitao je Artemis. „Gde je ona?“

Nguyen uperi prst ka crnom trouglu ispod zardalog požarnog stepeništa.

„Tamo. Ispod onog. Nikada ne izlazi. Čak i u kupovinu pirinčanih pića šalje nekoga. Mogu li sada da idem?“

Artemis se nije zamarao odgovorom. Umesto toga je bio put preko izlokanog sokaka do zaklona ispod požarnih stepenica. Nazirao je pritajene pokrete u senci.

„Batleru, možeš li mi dodati naočare?“

Batler je sa svog kaiša otkacio naočare za noćno osmatranje i spustio ih na Artemisov ispruženi dlan. Mašinica u objektivu zazuja prilagođavajući se osvetljenju.

Artemis je stavio naočare na lice. Sve je poprimilo radio-aktivno-zelenu boju. Udahnuvši duboko, zagledao se u uskomešane senke. Nešto je čučalo na prostirci od konoplje, uznemireno se vrpoljeći na gotovo nepostojećem svetlu. Artemis je podesio objektiv. Prilika je bila mala, nenormalno mala, i umotana u prljavi šal. Prazni krčazi od pića bili su dopola zavriveni u blato oko nje. Jedna je podlaktica izvirivala iz šala. Izgledalo je da je zelena. Međutim, i sve ostalo je tako izgledalo.

„Gospodo“, rekao je, „imam ponudu za vas.“

Glava se pospano zanjihala.

„Vino“, zaškripala je glasom kao noktima po školskoj tabli. „Vino, Englezu.“

Artemis se nasmešio. Dar za jezike, averzija prema svetlu. Štriklirano, štriklirano.

„Irac, zapravo. A sada, o mojoj ponudi...“

Iscliteljka je lukavo zavrtela koščatim prstom. „Prvo vino. Onda priča.“

„Batleru?“

Telohranitelj je posegnuo u džep i izvadio četvrt litra najboljeg irskog viskija. Artemis je uzeo bocu i mameći je pružio

ka senci. Jedva da je imao vremena da skinе naočare kada je ruka nalik na kuku sevnula iz senke u pokušaju da dograbi viski. Pegava zelena ruka. Nije bilo sumnje.

Artemis je suspregnuo pobednički osmeh.

„Isplati našeg prijatelja, Batleru. U celosti. Zapamtite, gospodine Ngujen, ovo ostaje među nama. Ne želite da se Batler vrati po vas, zar ne?“

„Ne, ne, gospodine Faul. Moje usne su zapečaćene.“

„Neka tako i ostanu. Ili će ih Batler zapečatiti zauvek.“

Ngujen je odskakutao niz ulicu, osećajući takvo olakšanje što je preživeo da čak nije ni prebrojao svežanj američkih novčanica. Nimalo nalik na njega. Bilo kako bilo, sve je bilo tu. Svih dvadeset hiljada dolara. Nije loše za poslić od pola sata.

Artemis se okrenuo ka isceliteljki.

„Vidite, gospođo, vi imate nešto što ja želim.“

Isceliteljkin jezik je pokupio kap alkohola sa ugla usana.

„Da, Irče. Boli glava. Boli zub. Ja lečim.“

Artemis je ponovo stavio naočare i čučnuo pored nje.

„Savršeno sam zdrav, gospođo, osim blage alergije na grinje, a mislim da čak ni vi ne možete ništa da učinite s tim u vezi. Ne. Ono što želim je vaša Knjiga.“

Kreatura se sledila. Bistre oči su blesnule iz dubine šala.

„Knjiga?“, rekla je oprezno. „Ne znam ništa ni o kakvoj knjizi. Ja sam iscelitelj. Ako želiš Knjigu, idi u biblioteku.“

Artemis je prenaplašeno strpljivo uzdahnuo. „Nisi ti nikakav iscelitelj. Ti si rusalka, pšog, vila, ka-dalun. Na kom ti god jeziku drago. A ja hoću tvoju Knjigu.“

Neko vreme stvorenje nije reklo ništa, a onda je zbacilo šal sa glave. U zelenom sjaju naočara njena prilika je iskočila pred Artemisa kao maska za Noć veštica. Vilinski nos je bio dug i povijen ispod para uskih, zlatnih očiju. Uši su joj bile

zašiljene, a koža joj je usled odavanja alkoholu izgledala kao rastopljeno tutkalo.

„Kad već znaš za Knjigu, čoveče“, rekla je polako, boreći se sa omamljujućim dejstvom viskija, „onda znaš i za magiju koju imam u ruci. Mogu da pucnem prstima i da te ubijem.“

Artemis je slegnuo ramenima. „Mislim da ne možeš. Pogledaj se. Gotovo si mrtva. Pirinčano vino ti je otupelo moći. Svedene su na lečenje bradavica. Bedno. Ovde sam da te spasim, u zamenu za Knjigu.“

„Šta bi čovek s našom Knjigom?“

„To nije tvoja briga. Sve što ti treba da znaš su tvoje mogućnosti izbora.“

Vilinske zašiljene uši su zadrhtale. Izbor?

„Prvo, ne daš li nam Knjigu, odlazimo kući, a tebe ostavljamo da truliš u ovoj kužnoj jami.“

„Da“, reče vila. „To je moj izbor.“

„A, ne. Ne budi tako nestrppljiva. Ako odemo bez Knjige, bićeš mrtva koliko za jedan dan.“

„Dan! Dan!“, smejala se isceliteljka. „Nadživeću te za vek. Čak i vile vezane za svet ljudi mogu da žive vekovima.“

„Ne sa četvrt litra svete vodice u sebi“, reče Artemis kuckajući sada već praznu bocu od viskija.

Vila je prvo prebledela, a zatim vrisnula visokim, naričućim, užasnim glasom.

„Sveta vodica! Ubi me, čoveče!“

„Tačno“, priznao je Artemis. „Trebalo bi da počne da peče svakog trenutka.“

Vila se ispitivački bockala prstom po stomaku. „A druga mogućnost?“

„A, sada slušamo, jelte? Pa dobro. Druga mogućnost. Daj mi Knjigu na samo trideset minuta, a ja ću ti vratiti tvoju moć.“

Vilina vilica se oklembesila. „Da mi vratiš moć? To nije moguće.“

„O, jeste. Posedujem dve ampule. U jednoj je izvorska voda sa vilinskog vrela šezdeset metara ispod prstena Tare, verovatno najmagičnijeg mesta na zemlji. Ona će poništiti dejstvo svete vodice.“

„A druga?“

„U drugoj je malo dostignuće ljudske magije. Virus koji se hrani alkoholom, pomešan sa preparatom za rast. Iščistiće svaku kap pirinčanog vina iz tvog tela, osloboditi te zavisnosti, pa čak i pomoći tvojoj oslabljenoj jetri. Biće gadno, ali za samo jedan dan ćeš zujati unaokolo kao da ti je ponovo hiljadu godina.“

Vila liznu usne. Biti sposobna da se vrati Narodu? Primamljivo.

„Kako da znam da ti mogu verovati, čoveče? Već si me jednom prevario.“

„U pravu si. Evo pogodbe. Vodu ti dajem na poverenje. A onda, pošto pregledam Knjigu, dobijaš preparat. Uzmi ili ostavi.“

Vila je razmišljala. Bol je već počeo da joj kola utrobom. Ispružila je šaku.

„Uzimam.“

„I mislio sam da hoćeš. Batleru?“

Divovski sluga je razmotao zavežljaj u kome su se nalazili špric i dve ampule. Napunio je špric bistrom tečnošću koju je zatim ubrizgao u vilinu vlažnu ruku. Ona se za trenutak ukočila, a zatim opustila.

„Jaka magija“, procenila je.

„Da. Ali ne tako jaka kao što će biti tvoja kada ti dam drugu injekciju. A sada, Knjigu.“

Vila je posegla u nabore svoje prljave odore, pretražujući je čitavu večnost. Artemis je zadržavao dah. To je bilo to. Uskoro će Faulovi ponovo biti veliki. Uzdignuće se nova imperija, na čelu sa Artemisom Faulom Drugim.

Vila je ispružila stisnutu šaku.

„Ionako ti neće koristiti. Pisana je drevnim jezikom.“

Artemis je klimnuo, ne usuđujući se da progovori.

Rastvorila je svoje koščate prste. Na dlanu joj je ležala majuša zlatna knjiga veličine kutije šibica.

„Evo, čoveče. Tvojih trideset minuta. Ne više.“

Batler je sa puno poštovanja uzeo sićušnu knjigu. Uključio je minijaturnu digitalnu kameru i počeo da snima tanane listove Knjige. Postupak je trajao nekoliko minuta. Kada je završio, celokupan sadržaj je ostao zabeležen na čipu kamere. Artemis nije želeo da iskušava sreću sa zapisom. Aerodromsko obezbeđenje je bilo poznato po brisanju mnogih važnih diskova. Zbog toga je svom posilnom naložio da prebaci fajl na njegov mobilni telefon, a odatle imejlom na imanje Faulovih u Dablinu. Pre nego što je isteklo trideset minuta, fajl koji je sadržao vilinsku Knjigu do poslednjeg simbola nalazio se bezbedan na serveru Faulovih.

Artemis je vratio knjižicu njenoj vlasnici.

„Zadovoljstvo je sarađivati s tobom.“

Vila se zateturala. „Drugi lek, čoveče?“

Artemis se nasmešio. „Ah, da, obnavljajući serum.“

Pretpostavljam da sam obećao.“

„Da. Čovek obećao.“

„Pa dobro. Ali pre nego što to obavimo, moram da te upozorim da čišćenje nije prijatno. U ovome nećeš uživati.“

Vila je pokazala oko sebe na sirotinjsku štroku. „Misliš da u ovome uživam? Želim da ponovo letim.“

Batler je napunio špric iz druge ampule i ovog puta ubrizgao sadržaj direktno u karotidnu arteriju.

Vila se istog trenutka srušila na prostirku, dok joj je celo telo divlje drhtalo.

„Vreme je da idemo“, prokomentarisao je Artemis. „Neprijatan je prizor kada stogodišnji alkohol napušta telo na sve moguće načine.“

Batlerovi su vekovima bili u službi porodice Faul. Oduvek je tako bilo. Čak je i nekoliko cenjenih lingvista bilo mišljenja da je tako nastala reč *batler*. Prvi zapis o ovoj neobičnoj nagodbi je bio ugovor kojim se Virdžil Batler obavezao da će biti sluga, telohranitelj i kuvar lordu Hugu de Folu tokom jednog od prvih normanskih pohoda.

Sa navršenih deset godina, deca Batlerovih su išla u privatni centar za obuku u Izraelu, gde su obučavana posebnim veštinama neophodnim za zaštitu izdanaka loze Faul. Te veštine su uključivale pripremanje *Cordon Bleu*, streljaštvo, uobičajenu mešavinu vojnih veština, prvu pomoć i informatiku. Ako po završenoj obuci nije bilo Faula za čuvanje, Batlerovi su bivali razgrabljeni kao telohranitelji raznih kraljevskih ličnosti, posebno u Monaku i Saudijskoj Arabiji.

Kada bi se jednom Batler i Faul spojili, ostajali bi upareni doživotno. Bio je to zahtevan posao, i samotan, ali su nagrade bile sasvim zgodne ako biste poživeli dovoljno dugo da u njima uživate. U suprotnom bi vaša porodica primila šesto-cifreno obeštećenje i penziju.

Sadašnji Batler je već dvanaest godina čuvao mladog gospodara Artemisa, još od trenutka njegovog rođenja. Iako su ostali verni starovremskim formalnostima, bili su mnogo

više od gospodara i slugu. Artemis je Batleru bio nešto naj-sličnije prijatelju, a Batler Artemisu nešto najslličnije ocu. Iako je on bio taj koji je izvršavao naređenja.

Batler je držao jezik za zubima sve dok se u Bangkoku nisu ukrcali u avion za Hitrou, a onda je morao da upita.

„Artemise?“

Artemis je podigao pogled sa ekrana svog laptopa. Spremao se da se pozabavi prevodom.

„Da?“

„Vila. Zašto jednostavno nismo zadržali Knjigu i ostavili je da umre?“

„Leš bi bio dokaz. Na ovaj način Narod neće imati razloga da posumnja.“

„A vila?“

„Čisto sumnjam da bi priznala da je ljudima pokazala Knjigu. U svakom slučaju, dodao sam malo amnezijaka u drugu injekciju. Kada se konačno probudi, poslednjih nedelju dana će joj biti zamagljeno.“

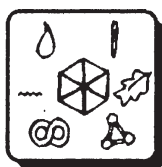
Batler je klimao sa odobravanjem. Uvek dva koraka ispred, takav je bio gospodar Artemis. Pričalo se da je starog kova, na oca. To nije bilo tačno. Bio je on najnovijeg kova, i to takvog kakav nije ranije viđen.

Oslobođen strepnje, Batler se vratio svom primerku *Oružja i municije*, ostavljajući svog poslodavca da bistri tajne kosmosa.

DRUGO POGLAVLJE

PREVOD

DO sada ste sigurno shvatili dokle je sve Artemis bio spreman da ide zarad ostvarenja svog cilja. Ali šta je zapravo bio taj cilj? Kakav je to čudnovati plan uključivao uceunjivanje jedne vile-alkoholičarke? Odgovor je glasio: zlato.

Artemisova potraga je otpočela pre dve godine, kada se zainteresovao za pretraživanje interneta. Ubrzo je otkrio tajanstvene sajtove: o otmicama od strane vanzemaljaca, o svedočenjima o NLO-ima, i o natprirodnim pojavama. A naročito o postojanju Naroda.

Prikupljajući gigabajte podataka, otkrio je hiljade informacija o vilama iz gotovo svih zemalja sveta. Iako je svaka civilizacija imala svoju reč za Narod, sve su to bili članovi iste skrivene porodice. Nekolicina priča je pominjala Knjigu koju poseduje svaka vila. Bila je to njihova Biblija, u kojoj su sadržane, kao što je i potvrđeno, istorija njihove rase i zapovesti po kojima su se vladale tokom svojih dugih života.

Knjiga je naravno, bila napisana na gnomskom, vilinskom jeziku, i ljudima bi bila potpuno neupotrebljiva.

Artemis je verovao da bi uz pomoć današnje tehnologije bilo moguće prevesti Knjigu. A sa tim prevodom biste mogli da iskorišćavate čitavu novu grupu bića.

Kako je „Upoznaj svog neprijatelja“ bio Artemisov moto, uronio je u proučavanje Naroda sve dok nije prikupio pozamašnu bazu podataka o njihovim osobinama. Ali to nije bilo dovoljno. Tako je Artemis uputio poziv preko interneta: IRSKI BIZNISMEN ĆE PLATITI VELIKI IZNOS AMERIČKIH DOLARA ZA SUSRET SA VILOM, DEMONOM, VILENJKOM, PATULJASTOM VILOM. Odgovori su mahom bili obmane, ali se Ho Ši Min Siti isplatio.

Artemis je možda bio jedina živa osoba koja bi u potpunosti mogla da iskoristi svoj skorašnji dobitak. Još uvek je imao detinjastu veru u magiju, pojačanu zreloom rešenošću da je iskoristi. Ako je iko bio sposoban da olakša vile za nešto njihovog magičnog zlata, bio je to Artemis Faul Drugi.

Bilo je rano jutro kad su stigli na imanje Faulovih. Artemis je bio nestrpljiv da prebaci fajl na svoj kompjuter, ali je odlučio da se najpre javi majci.

Andželina Faul je bila prikovana za krevet. Takva je bila od nestanka svog muža. Nervna napetost, govorili su lekari. Ništa bolje za to od odmora i tableta za spavanje. Bilo je to pre gotovo godinu dana.

Batlerova mlađa sestra, Džulijet, sedela je u podnožju stepeništa. Pogledom kao da je bušila rupu u zidu. Čak ni svetluca maskara nije mogla da ublaži izraz njenog lica. Artemis je već video taj pogled, trenutak pre nego što je

Džulijet veoma drskog raznosača pica prostrla po podu. I to prostrla, Artemis je bio uveren, profesionalnim rvačkim zahvatom. Neobičan hobi za jednu tinejdžerku. Ali ona je ipak, na kraju krajeva, bila Batlerova.

„Problemi, Džulijet?“

Džulijet se užurbano uspravila. „Sama sam kriva, Artemise. Izgleda da nisam dobro navukla zavese. Gospođa Faul nije mogla da zaspi.“

„Hmm“, promrmljao je Artemis penjući se polako stepeništem.

Brinuo je za stanje svoje majke. Dugo nije videla svetlo dana. A opet, ako bi se kojim čudom povratila i oporavljena napustila svoje odaje, to bi značio kraj Artemisove potpune slobode. Bio bi to za tebe, momče, povratak u školu, i ne bi više bilo predvođenja zločinačkih poduhvata.

Lagano je pokucao na nadsvođena dvostruka vrata.

„Majko? Jesi li budna?“

Nešto se razbilo o unutrašnju stranu vrata. Zvučalo je kao nešto skupo.

„Naravno da sam budna! Kako da zaspim na ovom zaslepljujućem svetlu?“

Artemis se odvažio da uđe. Stubovi starinskog kreveta sa baldahinom gubili su se u mraku, a bleđa traka svetlosti probijala se kroz otvor između somotskih zavesa. Andželina Faul je sedela pogrbljena na krevetu, a njeni bleđi udovi su se belasali u tmini.

„Artemise, dušo, gde si bio?“

Artemis je uzdahnio. Prepoznala ga je. Bio je to dobar znak.

„Školska ekskurzija, majko. Skijanje u Austriji.“

„Ah, skijanje“, uzdahnula je Andželina. „Kako mi to nedostaje. Možda kada ti se otac vrati.“

Artemis je osećao knedlu u grlu. Veoma neuobičajeno.

„Da. Možda kada se otac vrati.“

„Dušo, kad bi mogao da navučeš te mizerne zavesе. Svetlo je nepodnošljivo.“

„Naravno, majko.“

Artemis je napipao put kroz sobu, vodeći računa o ispre-turanim kovčezima razbacanim po podu. Prsti mu konačno dotakoše somot zavesа. Za trenutak je bio u iskušenju da ih širom razvuče, a onda je uzdahnuo i privukao ih tako da svetlost više ne prodire.

„Hvala ti, dušo. Uzgred budi rečeno, stvarno moramo da se rešimo te služavke. Nizašta nije.“

Artemis se ugrize za jezik. Džulijet je bila vredan i odan član domaćinstva Faulovih poslednje tri godine. Bio je pravi trenutak da iskoristi majčinu potpunu rasejanost.

„Naravno da si u pravu, majko. Već se neko vreme nosim tom mišlju. Batler ima sestru za koju verujem da bi bila savršena za taj posao. Mislim da sam je već pominjao. Džulijet.“

Andželina se namrštila. „Džulijet? Da, ime mi zvuči poznato. Uostalom, svaka bi bila bolja od ove glupače koju sada imamo. Kada može da počne?“

„Odmah. Poslaću Batlera da je dovede od kuće.“

„Dobar si ti dečko, Artemise. A sada poljubi mamu.“

Artemis se privi uz tamne nabore majčine haljine. Mirisala je na parfem, poput latica na vodi. Ali su joj ruke bile hladne i slabašne.

„Oh, dušo“, prošaputala je glasom od koga mu se potiljak naježio. „Čujem nešto. Noću. Gamižu mi po jastucima i ulaze mi u uši.“

Artemis je ponovo osetio knedlu u grlu.

„Možda bi trebalo da sklonimo zavesе, majko.“

„Ne“, zavapila je njegova majka, puštajući ga iz zagrljaja u koji ga je stisla. „Ne. Zato što bih onda mogla i da ih vidim.“

„Majko, molim te.“

Nije imalo svrhe. Andželina je otišla. Odvukla se do udaljenog kraja kreveta, navlačeći pokrivač do lica.

„Pošalji novu devojkicu.“

„Da, majko.“

„Neka donese salatu od krastavaca i vodu.“

„Da, majko.“

Andželina ga pogleda ispod trepavica. „I ne zovi me majkom. Ne znam ko si, ali sasvim sigurno nisi moj mali Arti.“

Artemis je zatreptao da zaustavi par suza koje su se otimala. „Naravno. Izvini, ma... Izvinite.“

„Ne vraćaj se više ovamo, ili će se moj muž pobrinuti za tebe. On je veoma uticajan čovek, znaš?“

„Naravno, gospođo Faul. Ovo je poslednji put da me vidite.“

„Bolje bi ti bilo da je tako.“ Andželina se iznenada sledila. „Čuješ li ih?“

Artemis je odmahnuo glavom. „Ne. Ne čujem nikakve...“

Andželina je uronila u posteljину tražeći zaklon. Artemis je silazeći niz mermerne stepenice još uvek mogao da čuje njene prestrašene jecaje.

Knjiga se pokazala kao mnogo tvrđi orah nego što je Artemis očekivao. Izgledalo je kao da mu se gotovo namerno opire. Kroz ma koji program da ju je propustio, ekran je ostajao prazan.

Artemis je svaku stranicu odštampao i okačio na zidove svoje radne sobe. Nekada je bilo korisno imati stvari na

papiru. Zapis nije ličio ni na šta što je već video, a ipak mu je bio čudno poznat. Tekst, očigledno kombinacija slikovnog i slovnog pisma, krivudao je stranicom bez vidljivog reda.

Ono što je programu bilo potrebno bio je nekakav kriterijum, neka polazna tačka od koje bi krenuo. Izdvojio je sve znake i uporedio ih sa engleskim, kineskim, grčkim, arapskim i ćiriličnim tekstovima, čak i sa ogamom*. I ništa.

Ozlovoljen porazom, Artemis je najurio Džulijet kada je upala sa sendvičima, i vratio se simbolima. Piktogram koji se najčešće pojavljivao bila je mala muška figura. Muška, pretpostavljao je, iako bi, shodno njegovom ograničenom poznavanju vilinske anatomije, mogla biti i ženska. Sinulo mu je. Artemis je otvorio fajl sa drevnim jezicima u programu za prevođenje i izabrao egipatski.

Konačno. Pogodak. Simbol muškarca je bio upadljivo sličan predstavi boga Anubisa na hijeroglifima iz Tutankamonovih odaja. To je bilo u skladu sa ostalim njegovim otkrićima. Prve zapisane ljudske priče su bile o vilama, što je nagoveštavalo da je njihova civilizacija prethodila čovekovo. To bi značilo da su Egipćani jednostavno prilagodili već postojeće pismo svojim potrebama.

Bilo je i drugih sličnosti. Ali su ipak simboli bili dovoljno različiti da kompjuter ne može da ih pohvata. Ovo je moralo da se uradi ručno. Svaka figura gnomskog jezika morala je da bude uveličana, odštampana, a zatim upoređena sa hijeroglifima.

Artemis je osećao kako mu u grudima dobije od uzbuđenja zbog uspeha. Gotovo svaki vilinski pictogram ili slovo imao je egipatskog parnjaka. Većinom su bili univerzalni,

* Ogam (Ogham) – drevni irski jezik. (Prim. prev.)

